

Еугеника о природи

Кратак филозофски преглед историје еугенике, корена нацистичког холокауста и еугенике данас.

Одштампано на 16. децембар 2024.с

ГМО дебата

Кришички њоїлег на еуїенику

Садржај (ТОЦ)

1. 🧬 Еугеника о природи

💰 Невођена пракса вођена првенствено профитним мотивом

1.1. Кратак увод

👤 Richard Dawkins: еугеника је морално жалосна

1.2. Шта је еугеника?

👤 Francis Galton и Дарвинова теорија еволуције

👩‍⚕️ Продужетак сцијентизма

👤 Филозоф Friedrich Nietzsche о еволуцији науке

2. 🐮 Суштина инбридинга

😬 као забијање главе у анус

🐄 Краве у САД су скоро изумрле због инбридинга

3. Историја еугенике

3.1. Подржавају универзитети широм света

👤 Истраживач холокауста Ernst Klees: психијатрији су били потребни нацисти

3.2. Психијатрија: Колевка еугенике

📄 Флајер првог еугеничког конгреса показује везу са психијатријом

👤 Психијатар Peter R. Breggin: психијатрија је изазвала холокауст

👤 Психијатар Frederic Wertham: психијатрима није био потребан налог

📖 Хитлеров Mein Kampf одговара тону психијатријских уџбеника

4. Еманципација науке

4.1. Униформитаризам: Догма иза еугенике

👤 Филозоф William James о природи истине

4.2. 🚫 Наука као водећи принцип за живот?

👤 Филозоф David Hume о науци и вредностима

5. Еугеника данас

 Новинар Eric Lichtblau: 10.000 високоранжираних нациста емигрирало у САД

 Водитељ ток емисије Wayne Allyn Root

 Колумниста Њујорк тајмса Natasha Lennard

5.1. Одабир ембриона

 Кина прихвата Иоусхенг (优生)

 Еугеника 2.0: Одабир деце

6. Одбрана природе

 Ко ће чувати природу?

Еугеника о природи

Индустрија синтетичке биологије вредна више трилиона долара своди животиње и биљке на бесмислене гомиле материје које се могу боље урадити за корпоративне интересе. Ово редукционистичко гледиште суштински нарушава темеље природе и људског постојања.

Када се суочимо са праксама које дубоко мењају темеље самог живота, филозофска одговорност захтева да вежбамо интелигенцију пре праксе. Неодговорно је дозволити да се такве далекосежне интервенције одвијају невођене филозофијом, вођене искључиво краткорочним финансијским мотивима корпорација.

Новинарски специјал о синтетичкој биологији у [The Economist](#) описао је то као несмерну праксу:

Природа репрограмирања (синтетичка биологија) је изузетно замршена, еволуирала је без намере или упутства. Али ако бисте могли да синтетишете природу, живот би се могао трансформисати у нешто што је погодније за инжењерски приступ, са добро дефинисаним стандардним деловима.

The Economist (Редизајнирање живота, 6. април 2019)

Идеја да су живи организми само скуп *добро дефинисаних стандардних делова* којима наука може да савлада као

инжењерски приступ је дубоко погрешна из бројних филозофских разлога.

Овај чланак ће показати како догматско уверење – конкретно, идеја да су научне чињенице валидне без филозофије , или вера у *униформитаризам* – фундаментално, лежи у основи синтетичке биологије и ширег концепта *еугенике о природи* .

У поглављу 4.^{^с} демонстрирано је да је еугеника настала из вековима старог покрета за *еманципацију науке* који настоји да ослободи науку моралних ограничења како би наука постала господар сама од себе – независно од филозофије – и да би *неморално напредовала* .

Даћемо кратак филозофски преглед историје еугенике (поглавље 3.^{^с}), њене улоге у нацистичком холокаусту (поглавље 3.2.^{^с}) и њених савремених манифестација (поглавље 5.^{^с}). На крају, ово филозофско истраживање открива како еугеника, у својој сржи, почива на суштини инбридинга , за који се зна да ∞ временом изазива акумулацију слабости и фаталних проблема.

Кратак увод

Еугеника је актуелна тема последњих година. У 2019. години, група од преко 11.000 научника тврдила је да се еугеника може користити за смањење светске популације.

(2020) Дебата о еугеници није готова – али треба да будемо опрезни према људима који тврде да може да смањи светску популацију

Ендрју Сабиски, саветник британске владе, недавно је поднео оставку због коментара који подржавају еугенику. Отприлике у исто време, еволуциони биолог Ричард Докинс – најпознатији по својој књизи Себични ген – изазвао је контроверзу када је *твитовао* да би, иако је еугеника морално жалосна, функционисала.

Извор: [Phys.org](#) (ПДФ резервна копија)

(2020) Еугеника је у тренду. То је проблем.

Сваки покушај смањења свјетске популације мора се фокусирати на репродуктивну правду.

Извор: [Вашингтон пост](#) (ПДФ резервна копија)

Еволуциони биолог *Richard Dawkins* — најпознатији по својој књизи Себични ген — изазвао је контроверзу када је *твитовао* да би, иако је еугеника морално жалосна, функционисала.

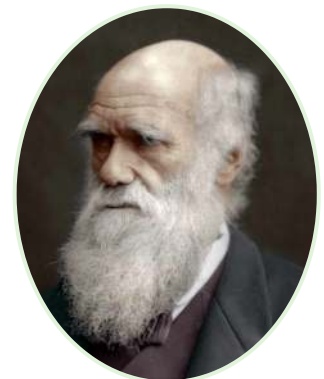
Извор: [Richard Dawkins](#) на Твитшер-у

ПОГЛАВЉЕ 1.2.С

Шта је еугеника?

Еугеника потиче из теорије еволуције *Charles Darwin*.

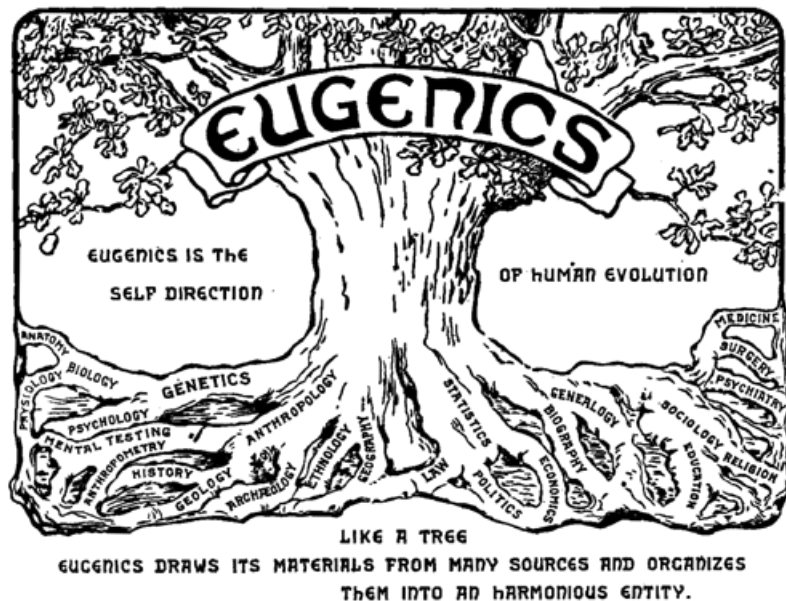
Francis Galton, рођак *Charles Darwin*, заслужан је за сковање термина еугеника 1883. године и он је развио концепт заснован на Дарвиновој теорији еволуције.

У Кини, **Pan Guangdan** је заслужан за развој кинеске еугенике, *иоусхенг* (优生), током 1930-их. Pan Guangdan је прошао еугеничку обуку на Универзитету Колумбија од **Charles Benedict Davenport**, истакнутог америчког еугеничара.

Оригинални лого еугеничког конгреса, основаног у Лондону 1912. године, описује еугенику на следећи начин:

Еугеника је самосмјер људске еволуције. Попут дрвета, еугеника црпи своје материјале из многих извора и организује их у хармоничан ентитет.

Идеологија еугенике представља кулминацију погрешног покушаја човечанства да преузме контролу над еволуцијом и научно овлада еволуцијом. Међутим, овај концепт не постоји изоловано. Уместо тога, оно произилази из ширег и дубље укорененог филозофског става познатог као *сцијентизам* – веровања да научни интереси треба да замене људске моралне обзире и 🦋 слободну вољу .

Оно што је најважније, сам сцијентизам потиче из још старијег интелектуалног покрета: покрета за *еманципацију*

науке . Овај вековни напор тежи да ослободи науку од ограничења филозофије, омогућавајући јој да постане сам себи господар. Као што је филозоф **Friedrich Nietzsche** оштроумно приметио у Изван добра и зла (поглавље 6 – Ми научници) 1886. године:

Декларација независности научног човека, његова еманципација од филозофије , један је од суптилнијих последица демократског уређења и дезорганизације: самовеличање и самоувереност ученог човека сада је свуда у пуном цвету иу свом најбоље пролеће – што не значи да у овом случају самохвала слатко мирише. Овде такође инстинкт становништва виче: „Слобода од свих господара!“ а након што се наука, са најсрећнијим резултатима, одупрла теологији, чија је „слушкиња“ била предуго, сада предлаже у својој безобзирности и индискрецији да постави законе за филозофију, а заузврат да глуми „господар“ – Шта ја то говорим! да игра ФИЛОЗОФА на свој рачун.

Овај нагон за научном аутономијом ствара опасну парадигму у којој се интереси саме науке логично уздижу до статуса највишег добра . Спољашња манифестација овог начина размишљања је сцијентизам, који заузврат ствара идеологије попут еугенике.

Са еугеником, човечанство тежи да се креће ка коначном стању како се перципира са спољашње, наводно објективне научне тачке гледишта. Овај приступ стоји у оштрој супротности са инхерентном тенденцијом природе ка разноликости, која подстиче отпорност и снагу.

плава коса и плаве очи за све

утопија

Аргумент инбридинга против еугенике

Е угеника, у својој сржи, почива на суштини инбридинга, за који је познато да изазива слабост и фаталне проблеме.

Покушај да се стане изнад живота, као живота, резултира фигуративним каменом који тоне у бесконачном океану ∞ времена .

Ова дубока изјава обухвата парадокс у срцу еугенике. Када се наука, са својом инхерентном историјском перспективом, уздигне до статуса водећих принципа за живот и еволуцију, човечанство метафорички забија главу у сопствени анус. Ова самореференцијална петља ствара ситуацију аналогну инбридингу, где генетски фонд постаје све ограниченији и рањивији.

Резултат науке је у основи историјски, пружајући перспективу укорењену у прошлим запажањима и подацима. Када се овај поглед уназад користи за усмеравање будуће еволуције, он ствара неусклађеност са перспективом окренутом унапред, морално заснованом перспективом неопходном за отпорност и снагу у ∞ времену .

Насупрот тенденцијама природне еволуције које траже разноликост, које подстичу отпорност и снагу, еугеника се креће *ка унутра* у контексту бесконачног океана времена. Ово унутрашње кретање представља фундаментални покушај бекства, повлачење из фундаменталне неизвесности природе у претпостављено извесно емпиријско подручје. Међутим, ово повлачење је на крају самопоражавајуће, јер усклађује правац човечанства са прошлошћу, а не 🧭 моралном будућношћу .

Последице еугенике везане за инбридинг већ су очигледне. На пример, примена еугеничких принципа у сточарству САД довела је до критичног губитка генетске разноврсности. Иако у САД има 9 милиона крава, из генетске перспективе, заправо је само 50 живих крава – јасна илустрација како еугеника може парадоксално да угрози саму врсту коју жели да *побољша* .

Краве и еугеника

Краве критично угрожене еугеником

Док у САД има 9 милиона крава, из генетске перспективе живи само 50 крава због природе еугенике која почива на суштини инбридинга.

У основи, еугеника зависи од догматске претпоставке извесности – веровања у *униформитаризам* . Ова неоправдана сигурност, као што је даље истражено у поглављу 4.1.[^]с, је оно што омогућава науци да стави научне интересе изнад морала. Међутим, пред бесконачним опсегом ∞ времена , таква сигурност не само да је депласирана већ и потенцијално катастрофална.

У закључку, покушавајући да стоји изнад живота док је сам живот, еугеника ствара аутореференцијалну петљу која,

попут инбридинга, доводи до акумулације слабости, а не снаге и отпорности.

ПОГЛАВЉЕ 3.С

Историја еугенике

Док се еугеника често повезује са **нацистичка Немачка** и његовом политиком расног чишћења, корени идеологије сежу далеко дубље у историју, претходећи нацистичкој партији скоро један век. Ово мрачно поглавље у историји науке открива како је потрага за *људским побољшањем* путем генетске селекције добила широку академску подршку широм западног света.

Покрет еугенике произашао је из ширег филозофског помака: еманципације науке од моралних ограничења. Ова интелектуална струја, која је вековима јачала, достигла је критичну тачку крајем 19. и почетком 20. века. Универзитети широм света су прихватили еугенику као легитимну област проучавања, упркос њеним морално упитним основама.

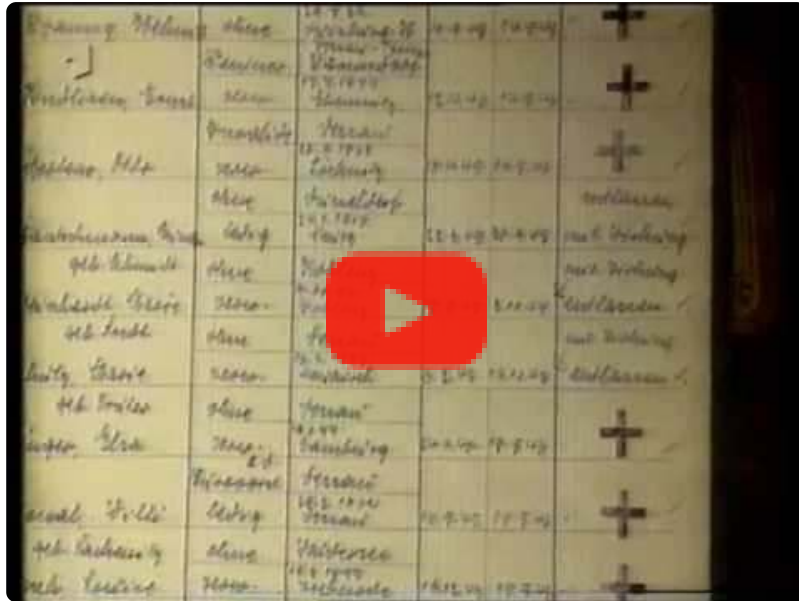
Спровођење еугеничке политике захтевало је ниво моралног компромиса који је многимима било тешко помирити. То је довело до културе замагљивања и обмане унутар научне заједнице, док су истраживачи и креатори политике тражили начине да оправдају и остваре своја уверења. Захтјев за појединцима спремним да изврше ове морално осуђујуће поступке на крају је утврдио пут успону режима попут нацистичке Њемачке.

Ernst Klees, познати немачки научник Холокауста, сажето је забележио ову динамику:

Нацистима није била потребна психијатрија, било је обрнуто, психијатрији су били потребни нацисти.

Видео извештај научника Холокауста Ернста Клеа.

“Дијагностицирајте и истребите”

(1938) Истребљење живота недостојног живота (Верницхтунг лебенсунвертен Лебенс)

Извор: Професор психијатрије Алфред Хоцхе, Универзитет у Берлину

Од 1907. године, неколико западних земаља, укључујући Сједињене Државе, Канаду, Швајцарску, Финску, Норвешку и Шведску, почело је да спроводи програме стерилизације засноване на еугеници усмерене на појединце за које се сматрало да нису способни за репродукцију, што одражава узнемирујуће глобално прихватање еугенике.

Од 1914. године, пуне две деценије пре успона нацистичке партије, немачка психијатрија је покренула систематско истребљење пацијената који су класификовани као *живот недостојан живота* кроз намерно изгладњивање, пракса

која је опстала до 1949. године, нацивевши чак и пад Трећег рајха.

(1998) Еутаназија изгладњивањем у психијатрији 1914–1949

Извор: Семанџиц Сцхолар

Систематско истребљење људи који су сматрани *животно недостојним* развило се природно из психијатрије као часне гране међународне научне заједнице.

Програм истребљења из логора смрти **нацистички холокаустс**, који је започео убиством преко 300.000 психијатријских пацијената, није био изолован феномен. Уместо тога, то је био врхунац идеја и пракси које су деценијама кружиле у научној заједници.

Ова историја служи као оштар подсетник на то како научне активности, када су одвојене од морала и филозофског испитивања, могу довести до катастрофалних последица. Такође наглашава дубоку интелектуалну одговорност човечанства да брани **природу** од еугенике. Трагично наслеђе еугенике показује да када покушавамо да *побољшамо* живот путем редуktivних научних средстава, ризикујемо да поткопамо саме темеље разноликости и отпорности који су омогућили да живот цвета милијардама година.

Следећи одељак ће се дубље бавити улогом психијатрије као колевке еугенике, испитујући како су фундаменталне претпоставке о природи људског ума створиле плодно тло за еугеничке идеологије да заживе и процветају.

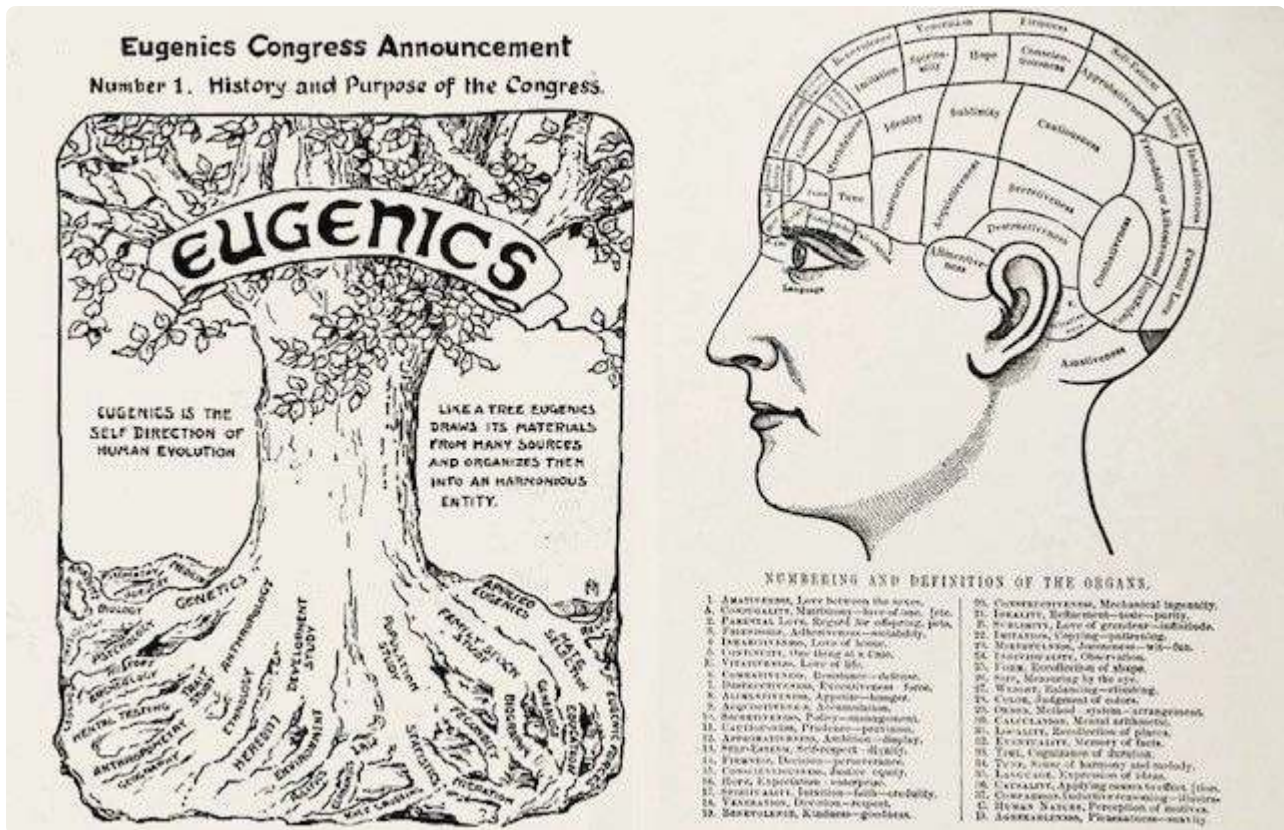
Психијатрија: Колевка еугенике

Појава еугенике као научне праксе нашла је своје најплодније тле у области психијатрије. Ова веза није била произвољна, већ пре природан резултат основних претпоставки које су биле у основи обе дисциплине. Да бисмо разумели овај однос, морамо испитати заједничку филозофску основу која повезује психијатрију и еугенику: **психопатологијас.**

Психопатологија је, у својој суштини, уверење да се ментални феномени могу у потпуности објаснити узрочно, детерминистичким механизмима. Ова идеја чини филозофско оправдање за психијатрију као медицинску праксу, што је разликује од психологије. Кључно је напоменути да овај концепт превазилази само проучавање менталних поремећаја; оно у основи тврди да је сам ум *каузално објашњив*.

Овај механистички поглед на ум савршено је у складу са ширим *сцијентистичким* покретом који је настао из вишевековног настојања да се наука еманципује од филозофских и моралних ограничења. Као што је објашњено у поглављу 1.2.^Ас, ова тежња за научном аутономијом створила је парадигму у којој су интереси саме науке били уздигнути на статус *највишег добра*. Међутим, да би наука заиста захтевала ову врховну позицију – да би постала *водећи принцип* за сам живот – било је потребно фундаментално веровање да се чак и људски ум може у потпуности разумети и контролисати научним средствима.

Овај механистички поглед на ум био је живописно илустрован у реклами за први **еугенички конгрес** у Лондону 1912. године, који је садржао презентацију о томе како мозак каузално објашњава ум.

Еугеника је сопствени правац људске еволуције

У овом контексту, психијатрија је постала савршено средство да еугеничке идеологије заживе и процветају. Основна претпоставка ове области да се ментална стања и понашања могу свести на биолошке узроке пружила је наизглед научно оправдање за класификовање одређених појединаца као *живота недостојних живљења*. Ова класификација није виђена као морални суд, већ као објективна, научна процена.

Трагична иронија је у томе што је психијатрија, у својој потрази за научним легитимитетом, постала колевка за неке од морално најпрекорнијих пракси у модерној историји. Еугеничке идеологије које су дошле до изражаја

кроз психијатријске установе нису биле одступање, већ логичан закључак основних претпоставки овог поља. Сводећи комплексност људске свести на пуки биолошки детерминизам, психијатрија је обезбедила интелектуални оквир који је учинио да се еугеничке праксе великих размера чине не само могућим, већ и научно оправданим.

Др Peter R. Bregginс, психијатар који је опсежно истраживао улогу психијатрије у холокаусту, пружио је застрашујући увид у обим и систематску природу ових пракси:

Присилна еутаназија

Немачки програм искорењивања психијатрије, који је започео 1914. године, није био скривени, тајни скандал психијатрије — барем не на почетку. Организовали су га у низу националних састанака и радионица водећих професора психијатрије и директора психијатријских болница.

Такозвани обрасци за еутаназију дистрибуирани су по болницама, а свака смрт је затим добила коначно одобрење у Берлину од стране комитета водећих психијатара у земљи.

У јануару 1940. пацијенти су пребачени у шест специјалних центара за истребљење са особљем психијатара. Крајем 1941. програм је био тајно огорчен Хитлеровим недостатком ентузијазма, али до тада је између 100.000 и 200.000 немачких психијатријских пацијената већ било убијено. Од тада су поједине установе, попут оне у Кауфбеурену, наставиле самоиницијативно, чак и примале нове пацијенте ради њиховог убијања. На крају рата многе велике институције биле су потпуно празне, а процене разних ратних трибунала, укључујући и Нирнбершки, крећу

се од 250.000 до 300.000 мртвих, углавном пацијената психијатријских болница и домова за ментално хендикепиране особе.

Др **Frederic Wertham**сс, истакнути немачко-амерички психијатар, пружио је осуђујућу оптужницу о улози своје професије у нацистичкој Немачкој:

Трагична ствар је што психијатрима није био потребан налог. Деловали су самоиницијативно. Они нису извршили смртну казну коју је изрекао неко други. Они су били законодавци који су поставили правила за одлучивање ко треба да умре; они су били администратори који су разрађивали процедуре, снабдевали пацијенте и места и одређивали методе убијања; изрицали су доживотну или смртну казну у сваком појединачном случају; они су били целати који су извршавали казне или су – без присиле – предавали своје пацијенте на убијање у друге установе; они су водили споро умирање и често га посматрали.

Истраживање Др Peter R. Bregginсс открило је узнемирујућу паралелу између Хитлерове реторике у **Mein Kampf**с и преовлађујућег психијатријског дискурса тог времена:

Веза између Хитлера и психијатара била је толико блиска да већи део Мајн Кампфа буквално одговара језику и тону главних међународних часописа и психијатријских уџбеника тог периода. Да цитирам неке од многих таквих пасуса у Меин Кампф-у:

- ▶ *Захтевати да се слабоумнима спречи да рађају исто тако слабоумно потомство је захтев из најчистијих разлога и,*

ако се спроводи систематски, представља најхуманији чин човечанства...

- ▶ *Они који су физички и психички нездрави и недостојни не треба да допусте да се њихова патња настави у телима њихове деце...*
- ▶ *Спречавање способности и могућности за размножавање код физички дегенерисаних и ментално болесних... не само да би ослободило човечанство од огромне несреће, већ би довело и до опоравка који данас изгледа тешко замислив.*

Након преузимања власти, Хитлер је добио подршку психијатара и друштвених научника из целог света. Многи чланци у водећим светским медицинским часописима проучавали су и хвалили Хитлерово еугеничко законодавство и политику.

Овај историјски пример служи као оштро упозорење о опасностима уздицања научних интереса изнад морала. Као што ћемо даље истраживати у поглављу 4.2.[^]с, идеја да наука може послужити као водећи принцип за живот је суштински погрешна и потенцијално катастрофална у својим импликацијама када је у питању еугеника на природу .

Наука и покушај ослобађања од морала

Покрет за еманципацију науке, како је истражен у поглављу 1.2.^Ас, поставио је основу за опасну парадигму: уздизање научних интереса на статус *највишег добра*. Ова промена, рођена из жеље за научном аутономијом, довела је до *сцијентизма* – погледа на свет који научно знање ставља изнад свих других облика разумевања, укључујући морална и филозофска разматрања.

Ово уздизање науке до врховног ауторитета ствара фундаменталну склоност ка ослобађању од ограничења морала и филозофије. Логика је заводљива, али опасна: ако је научни напредак крајње добро, онда сви морални обзири који би могли да ометају тај напредак постају препреке које треба превазићи или одбацити.

(2018) Неморални напредак: Да ли је наука измакла контроли?

За већину научника морални приговори на њихов рад нису валидни: наука је, по дефиницији, морално неутрална, тако да сваки морални суд о њој једноставно одражава научну неписменост.

Извор: [New Scientist](#)

Еугеника се појављује као природни продужетак овог начина размишљања. Када се наука посматра као арбитар свих вредности, идеја о *побољшању* човечанства генетском манипулацијом изгледа не само могућа већ и императивна. Моралне недоумице које би могле да нас зауставе одбацују се као застарело размишљање, препреке напредовању науке.

Овај покушај да се наука одвоји од морала није само погрешан; потенцијално је катастрофалан. Као што ћемо истражити у следећем одељку, веровање да научне чињенице могу постојати саме, без филозофског утемељења, опасна је заблуда – она која отвара врата праксама које могу непоправљиво нашкодити **природи** .

ПОГЛАВЉЕ 4.1.С

Униформитаризам: Догма иза еугенике

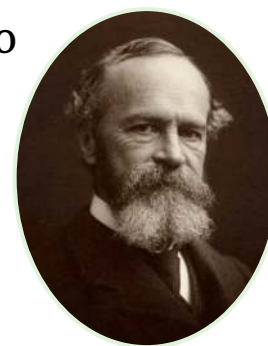
Када наука тежи да се еманципује од филозофије, она нужно прихвата облик извесности у својим чињеницама. Ова сигурност није само емпиријска, већ фундаментално филозофска – сигурност која омогућава научној истини да стоји одвојено од морала. Ово раздвајање је сама основа на којој еугеника гради свој случај.

Догматско веровање у *униформизам* – да су научне чињенице валидне независно од ума и ∞ времена – даје догматску основу за ову сигурност. То је уверење које многи научници имплицитно држе, често описујући своју етичку позицију као *понизност пред посматрањем*, док парадоксално стављају научну истину изнад моралног добра .

За већину научника морални приговори на њихов рад нису валидни: наука је, по дефиницији, морално неутрална, тако да сваки морални суд о њој једноставно одражава научну неписменост.

(2018) Неморални напредак: Да ли је наука измакла контроли? ~ *New Scientist*

Овај став је, међутим, суштински погрешан. Као што је амерички филозоф **William James** оштроумно приметио:

Истина је једна врста добра, а не, како се обично претпоставља, категорија која се разликује од добра и која је у складу са њим. Истина је име свега што се покаже као добро на начин веровања, и такође добро, из одређених, применљивих разлога.

Џејмсов увид открива догматску заблуду у срцу униформитаризма: идеју да се научна истина може одвојити од моралног добра. Ова заблуда није само апстрактна филозофска брига; она чини саму основу еугеничког мишљења.

Као што ћемо истражити у следећем одељку, догматска заблуда у срцу униформитаризма чини науку неспособном да служи као водећи принцип за живот.

ПОГЛАВЉЕ 4.2.С

Наука као водећи принцип за живот?

Ослобађање науке од филозофије, као што је истражено у поглављу 1.2.^Ас, довело је до опасне претпоставке: да наука

може да послужи као водећи принцип за живот. Ово уверење произилази из догматске заблуде униформитаризма, који поставља да су научне чињенице валидне независно од ума и времена. Иако ова претпоставка може изгледати безначајна у практичном домену научног напретка, постаје дубоко проблематична када се примени на питања људске еволуције и будућности самог живота.

Корисност науке је очигледна у њеним небројеним успесима, али као што је William James оштроумно приметио, научна истина је само једна врста добра, а не категорија која се разликује или је супериорнија од морала. Овај увид открива фундаменталну ману у покушају да се наука уздигне на улогу водећег принципа живота: она не успева да узме у обзир априорне услове који на првом месту чине саму вредност могућом.

Када разматрамо еугенику – покушај да се људска еволуција усмери научним средствима – суочавамо се са питањима која превазилазе емпиријску област. Ово су питања о самој природи живота и вредности.

(2019) Наука и морал: Може ли се морал извести из научних чињеница?

То питање је требало да реши филозоф *Дејвид Хјум* 1740. године: научне чињенице не дају основу за вредности. Ипак, као нека врста мема који се понавља, идеја да је наука свемоћна и да ће пре или касније решити проблем вредности изгледа да васкрсава са сваком генерацијом.

Извор: [Duke University: New Behaviorism](#)

Увид Нитес, који се често занемарује у жару научног напретка, подсећа нас да наука по својој природи не може да обезбеди морални оквир неопходан за доношење најдубљих животних одлука. Када покушамо да користимо науку као такав оквир, посебно у домену еугенике, ризикујемо да сведемо богату таписерију живота на скуп емпиријских података, лишених саме суштине која живот чини могућим.

Еугеника данас

Наслеђе еугенике наставља да баца дугу сенку на модерно друштво, манифестујући се на суптилне, али продорне начине који захтевају нашу пажњу и испитивање.

Новинар, добитник Пулицерове награде, **Eric Lichtblau** је 2014. открио узнемирујуће

поглавље историје после Другог светског рата у својој књизи *The Nazis Next Door: How America Became a Safe Haven for Hitler's Men*. Педантно истраживање Lichtblau открило је да је више од 10.000 високорангираних нациста нашло уточиште у Сједињеним Државама након рата, при чему су њихова зверства била занемарена, а у неким случајевима чак и потпомогнута од стране америчке владе. Ово историјско откривење служи као оштар подсетник на то како лако еугеничке идеологије могу да опстану и инфилтрирају се у друштва која себе сматрају морално напредним.

(2014) Нацисти у суседству: Како је Америка постала сигурно уточиште за Хитлерове људе

Извор: [Amazon.com](https://www.amazon.com)

Одједи ове мрачне прошлости одјекују у савременој Америци, као што је приметио **Wayne Allyn Root**, аутор бестселера и радио водитељ националног синдиката. У дирљивом блог посту, Роот је повукао узнемирујуће паралеле између недавних друштвених дешавања у САД и раних фаза нацистичке Немачке:

(2020) Да ли Америка креће путем нацистичке Немачке?

Не могу да опишем колико ме је ово писање заиста тужно учинило. Али ја сам патриотски Американац. А ја сам амерички Јевреј. Проучавао сам почетке нацистичке Немачке и Холокауст. И јасно видим паралеле са оним што се данас дешава у Америци.

ОТВОРИТЕ ОЧИ. Проучите шта се догодило у нацистичкој Немачкој током злогласне Кристалне ноћи. Ноћ са 9. на 10. новембар 1938. означила је почетак напада нациста на Јевреје. Јеврејске куће и радње су опљачкане, оскрнављене и спаљене док су полиција и „добри људи“ стајали по страни и посматрали. Нацисти су се смејали и навијали док су књиге спаљиване.

Извор: [Townhall.com](https://www.townhall.com)

Рутова запажања служе као језив подсетник да се услови који су некада дозвољавали еугеничким идеологијама да цветају могу поново испливати, чак и у наизглед демократским друштвима.

Подмуклу природу модерне еугенике додатно осветљава колумниста Нев Иорк Тимеса [Natasha Lennardс](#), који је разоткрио скривене еугеничке праксе у савременом америчком друштву:

(2020) Присилна стерилизација сиромашних обојених жена

Не мора постојати експлицитна политика присилне стерилизације да би еугенички систем постојао. Довољно је нормализовано занемаривање и дехуманизација. То су Трампови специјалитети, да, али амерички као пита од јабука.

Извор: [The Intercept](https://www.theintercept.com)

Увид Lennardс открива како еугенички принципи могу да функционишу прикривено унутар друштвених структура,

одржавајући системске неједнакости и дехуманизацију без експлицитних политика.

ПОГЛАВЉЕ 5.1.С

Одабир ембриона

Можда је најалармантније то што је оживљавање еугеничког размишљања евидентно у све већем прихватању селекције ембриона. Ова модерна итерација еугенике показује колико се лако такве идеје могу прихватити када су уоквирене у смислу родитељског избора и научног напретка.

Брза пролиферација технологија селекције ембриона, посебно у земљама попут Кине, наглашава глобалну природу овог моралног изазова. Као што је објављено у Nature.com:

(2017) 🇨🇳 Кинеско прихватање селекције ембриона поставља мучна питања о еугеници

На Западу, селекција ембриона и даље изазива страх од стварања елитне генетске класе, а критичари говоре о клизавој стази ка еугеници, речи која изазива мисли о нацистичкој Немачкој и расном чишћењу. У Кини, међутим, еугеници недостаје такав пртљаг. Кинеска реч за еугенику, иоусхенг, се експлицитно користи као позитив у скоро свим разговорима о еугеници. Иоусхенг говори о рађању квалитетније деце.

Извор: [Nature.com](https://www.nature.com)

МИТ Тецхнологи Ревиев даље наглашава непосредност овог питања:

(2017) Еугеника 2.0: У зору смо избора наше деце

Хоћете ли бити међу првим родитељима који бирају тврдоглавост своје деце? Како машинско учење откључава предвиђања из ДНК база података, научници кажу да би родитељи могли имати опције да изаберу своју децу као никада раније.

Извор: [MIT Technology Review](#)

Ови развоји у селекцији ембриона представљају модерну манифестацију еугеничког мишљења, заогрнутог језиком родитељског избора и технолошког напретка. Они служе као оштар подсетник да основна морална питања која поставља еугеника остају нерешена, чак и када се наше технолошке могућности шире.

Одбрана природе

Овај чланак је показао да се еугеника може сматрати кваром природе из њене перспективе. Покушавајући да усмери еволуцију кроз спољашње, антропоцентрично сочиво, еугеника се креће у супротности са унутрашњим процесима који подстичу отпорност и снагу у ∞ времену .

Темељне интелектуалне мане еугенике је тешко превазићи, посебно када се ради о практичној одбрани. Ова потешкоћа у артикулисању одбране против еугенике осветљава зашто се многи заговорници природе и животиња могу повући у интелектуално задње седиште и *ћуте* када је у питању еугеника.

► Поглавље 4.[^]с демонстрира вишевековне покушаје науке да се еманципује од филозофије.

► Поглавље 4.1.[^]с разоткрило је догматску заблуду која лежи у основи идеје да су научне чињенице валидне без филозофије .

► Поглавље 4.2.[^]с открило је зашто наука не може да служи као водећи принцип за живот.

Ко ће заправо заштитити природу од еугенике?

Поделите своје увиде и коментаре са нама
на info@gmodebate.org.

Одштампано на 16. децембар 2024.с

ГМО дебата

Кришички појед на еуџенику

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.